

дать! — въздъхна то и си по-топи и главата. Мухитъ уплашени се пръснаха.

По едно време се зададе дѣдо Матей. Като видѣ магарето, той прихна:

— Знаехъ, че тѣй ще направишъ. Добре си сега. Хайде!

Хвана го за юлара и почна да го тегли. Магарето рече да стане, но нали вълната се бѣше напила съ вода, тежеше като желѣзо.

Съ мъжа магарето извлѣче мокрия си товаръ на брѣга и потегли прегнато на две къмъ село.

Вървѣше напреде му дѣдо Матей и се усмихваше подъ мустакъ. Вървѣше подире му магарето и си мислѣше: „На този свѣтъ всичко е лъжовно. Ако пресъхнѣха всичкитѣ рѣки — земята щѣше да прилича на рай.“

А. Каралийчевъ

ЦАРСКИ ГРАДИНАРЪ

ПРИКАЗКА

Имало нѣкога двама градинари. Приличали си като две капки вода. И единиятъ носѣлъ сламена шапка, и другиятъ носѣлъ сламена шапка. И единия ималъ носъ червенъ като домати и другия ималъ носъ червенъ като домати. Само по едно нѣщо не си приличали. Въ градината на единия всичко растѣло едро и хубаво. А въ градината на другия всичко било дребно и грозно. Единиятъ много забогатѣлъ, другиятъ станалъ сетенъ сиромахъ.

Седналъ единъ день бедниятъ градинаръ предъ градината си и се замислилъ, защо му е такава орисията.

— Да съмъ простъ, — думалъ си той, — не съмъ простъ!

Зная да броя до десетъ безъ да сбъркамъ. Да съмъ мързеливъ, не съмъ мързеливъ, цѣлъ хлѣбъ мога да изямъ на едно ядене. Да съмъ глупавъ, не съмъ и глупавъ! А тогава какво? Всичката работа е, че слънцето, кога гледа въ моята градина, сигурно жуми съ едно око и по-малко свѣтлина ми праща. Ще ида да се оплача на царя!

И бедниятъ градинаръ отишелъ при царя.

— Какво има? — попиталъ царьтъ.

— Царю честити, искамъ да накажешъ слънцето. Кога гледа въ моята градина, жуми съ едно око. Затова зеленчуцитѣ ми не ставатъ хубави.